ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
F. G. JACOBS
της 4ης Μαΐου 1995 *

1. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως ζητείται η ερμηνεία του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (εφεξής: η Σύμβαση των Βρυξελλών ή απλώς η Σύμβαση), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας, και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας [1]. Το πρόβλημα που ανέκυψε έχει σχέση με το ζήτημα αν ένα decreto ingiuntivo, — συνοπτική διαταγή πληρωμής προβλεπόμενη από την τελική νομοθεσία, — μπορεί να εκτελεστεί εντός άλλου συμβαλλομένου κράτους βάσει της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

2. Το υποβληθέν από το Arrondissementsrechtbank Zwolle προδικαστικό ερώτημα έχει ως εξής:

«Πρέπει ένα "decreto ingiuntivo", κατά την έννοια του τετάρτου βιβλίου του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (άρθρα 633 έως 656), να θεωρηθεί, είτε μόνο του είτε από κοινού με το δικόγραφο της αιτήσεως περί εκδόσεως διαταγής πληρωμής ως "εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο" κατά την έννοια του άρθρου 27, initio και περίπτωση 2, του άρθρου 46, initio και περίπτωση 2, ή του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 20 της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις;»

Πραγματικά περιστατικά

3. Η Campese, κάτοικος Ιταλίας, επώλησε και παρέδωσε υποδήματα στη Firma Hengst BV (στο εξής: Hengst), εταιρία με έδρα τις Κάτω Χώρες. Η Campese ισχυρίστηκε ότι η Hengst δεν της είχε καταβάλει ολόκληρη την τιμή αγοράς. Στις 28 Μαρτίου 1989 η Campese ζήτησε, βάσει του άρθρου 638 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (στο εξής: ΚΠΔ) από το Tribunale di Trani της Ιταλίας την έκδοση ενός decreto ingiuntivo με το οποίο να υποχρεωθεί η Hengst να της καταβάλει το ποσό των 11 214 875 ιταλικών λιρών εντόκως, καθώς και τα λοιπά έξοδα. Την 1η Απριλίου 1989 ο πρόεδρος του Tribunale di Trani εξέδωσε σχετική διαταγή βάσει του άρθρου 641 του ΚΠΔ. Στις 23 Μαΐου 1989 η διαταγή αυτή, μαζί με την αίτηση με την οποία είχε κινηθεί η ενώπιον του Tribunale di Trani διαδικασία επιδόθηκε στη Hengst σύμφωνα με το άρθρο 643 του ΚΔΠ βάσει της διαδικασίας που ορίζεται από το άρθρο 15 της Συμβάσεως της Χάγης της 15ης Νοεμβρίου 1965 περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στο εξωτερικό των δικαστικών και μη δικαστικών εγγράφων επί

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ 1982, L 388, σ. 24.

αστικών ή εμπορικών υποθέσεων [2]. Σύμφωνα με το άρθρο 641 του ΚΠΔ, η Hengst είχε στη διάθεσή της προθεσμία 20 ημερών προκειμένου είτε να καταβάλει το οριζόμενο στη διαταγή ποσό είτε να ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής ενώπιον του Tribunale di Trani. Ουδέν εξ αυτών έπραξε. Στις 31 Ιουλίου 1989 ο πρόεδρος του Tribunale di Trani κήρυξε τη διαταγή εκτελεστή σύμφωνα με το άρθρο 647 του ΚΠΔ και η δήλωσή του αυτή σημειώθηκε επί της διαταγής από τον γραμματέα του Tribunale di Trani στις 27 Σεπτεμβρίου 1989. Η Campese ζήτησε από τον πρόεδρο του Arrondissementsrechtbank te Zwolle να επιτρέψει την εκτέλεση, βάσει του άρθρου 32 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, της διαταγής κατά της Hengst εντός των Κάτω Χωρών. Η εκτέλεση επετράπη στις 20 Νοεμβρίου 1990. Η Hengst άσκησε ανακοπή κατά της αποφάσεως με την οποία επετράπη η εκτέλεση ενώπιον του Arrondissementsrechtbank te Zwolle, το οποίο και υπέβαλε το ανωτέρω προδικαστικό ερώτημα.

Το decreto ingiuntivo

4. Η διαδικασία βάσει της οποίας εκδίδεται το decreto ingiuntivo είναι μια ταχεία, απλή, ex parte [3] διαδικασία μέσω της οποίας ο δανειστής μπορεί να πετύχει την έκδοση από δικαστήριο μιας εκτελεστής κατά του οφειλέτη του διαταγής. Ο δανειστής υποβάλλει αίτηση, με όλα τα σχετικά δικαιολογητικά, ζητώντας την έκδοση διαταγής πληρωμής για το οφειλόμενο ποσό ή για την παράδοση συγκεκριμένων αγαθών (άρθρο 633 του ΚΠΔ). Εφόσον συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου 633, το αρμόδιο δικαστήριο εκδίδει διαταγή βάσει της οποίας πρέπει να καταβληθεί το οφειλόμενο ποσό ή να παραδοθούν τα αγαθά εντός 20 ημερών (άρθρο 641). Η προθεσμία αυτή μπορεί να μειωθεί, εφόσον ο αιτών επικαλείται βάσιμους λόγους, σε πέντε ημέρες ή μπορεί να αυξηθεί σε τριάντα ημέρες. Σύμφωνα με το άρθρο 643 του ΚΠΔ αντίγραφο της διαταγής μαζί με αντίγραφο της αιτήσεως επιδίδονται στον εναγόμενο ο οποίος μπορεί μέχρι του πέρατος της προθεσμίας που ορίζεται από το άρθρο 641 να ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής. Το άρθρο 643, παράγραφος 3, ορίζει ότι η από κοινού επίδοση της διαταγής και της αιτήσεως σηματοδοτούν την έναρξη της σχετικής διαδικασίας: μόνο ύστερα από αυτήν την από κοινού επίδοση ο εναγόμενος λαμβάνει γνώση του ότι έχει κινηθεί κατ' αυτού η σχετική διαδικασία. Υπό ομαλές περιστάσεις, αυτή ταύτη η διαταγή δεν καθίσταται εκτελεστή παρά μόνο ύστερα από την εκπνοή της ταχθείσας προθεσμίας και έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο την κηρύξει εκτελεστή, πλην όμως ο αιτών μπορεί να ζητήσει την προσωρινή της εκτέλεση εφόσον η σχετική αγωγή στηρίζεται σε επιταγή ή αξιόγραφο ή εφόσον πρόκειται για άλλες ειδικές περιπτώσεις (άρθρο 642). Αν ο εναγόμενος δεν ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής εντός της ταχθείσας προθεσμίας ή εάν το δικαστήριο διαπιστώσει ότι η ανακοπή είναι αβάσιμη, ο αιτών μπορεί να ζητήσει από το δικαστήριο, είτε προφορικώς είτε εγγράφως, δήλωση περί του ότι η διαταγή είναι εκτελεστή. Το αρμόδιο δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση που γνωρίζει ή έχει λόγους να πιστεύει ότι ο εναγόμενος δεν είχε λάβει γνώση της διαταγής αυτής, να απαιτήσει όπως η διαταγή επιδοθεί εκ νέου(άρθρο 647, παράγραφος 1, in fine). Σύμφωνα με το άρθρο 650, ο εναγόμενος

2 — Το άρθρο 15, παράγραφος 1, έχει ως εξής:
«Αν ένα έγγραφο κλήσεως προς εμφάνιση ή αλλο ισοδύναμο έγγραφο πρόκειται να διαβιβαστεί στην αλλοδαπή προκειμένου αυτό, βάσει των διατάξεων της παρούσης συμβάσεως, να επιδοθεί, ο δε καθού δεν εμφανίστηκε, δεν εκδίδεται απόφαση εκτός εάν αποδεικνύεται ότι:
α)το έγγραφο επιδόθηκε κατά τον τρόπο που προβλέπεται από την εσωτερική νομοθεσία του οικείου κράτους αναφορικά με την επίδοση εγγράφων σχετικών με αγωγές βάσει του εθνικού δικαίου κατά προσώπων που ευρίσκονται στο έδαφός του ή
β)το έγγραφο πράγματι κοινοποιήθηκε στον εναγόμενο ή στην κατοικία κατ' άλλον τρόπο προβλεπόμενο από τη σύμβαση αυτή,
και ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις η επίδοση ή κοινοποίηση πραγματοποιήθηκε εγκαίρως ώστε να μπορέσει ο εναγόμενος να αμυνθεί.»

3 — ΣτΜ: είδος διαδικασίας του αγγλικού δικαίου ανάλογο προς την τριτανακοπή.

μπορεί να ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής και μετά την εκπνοή της ταχθείσας με τη διαταγή προθεσμίας εφόσον αποδεικνύει ότι δεν την εγνώριζε λόγω πλημμελειών όσον αφορά την επίδοση ή λόγω ανωτέρας βίας. Αν ο εναγόμενος ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής, η διαδικασία καθίσταται μια συνήθης κατ' αντιμωλίαν διαδικασία ενώπιον του επιληφθέντος δικαστηρίου (άρθρο 645, παράγραφος 2). Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 633, σημείο 3, διευκρινίζει ότι διαταγή πληρωμής δεν μπορεί να εκδοθεί σε περίπτωση που αυτή πρόκειται να επιδοθεί εκτός της Ιταλίας ή εκτός των υπό ιταλική κυριαρχία εδαφών.

Η σχετική διάταξη της Συμβάσεως των Βρυξελλών

5. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν την ερμηνεία του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, διάταξη η οποία ορίζει ότι:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

(...)

2) Αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο κανονικά και έγκαιρα ώστε να μπορεί να αμυνθεί.»

Σκοπός του υποβληθέντος ερωτήματος είναι να εξακριβωθεί αν το αιτούν δικαστήριο οφείλει να αρνηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 27, περίπτωση 2, να αναγνωρίσει το εκδοθέν υπέρ της Campese decreto ingiuntivo. Προς τούτο είναι ανάγκη το αιτούν δικαστήριο να γνωρίσει εάν το decreto ingiuntivo, είτε μόνο του είτε από κοινού με την αίτηση με την οποία κινήθηκε η σχετική διαδικασία, αποτελεί «εισαγωγικό έγγραφο της δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2.

6. Στο ερώτημα μνημονεύονται επίσης τα άρθρα 20, δεύτερο εδάφιο, και 46, περίπτωση 2, της Συμβάσεως όπου περιλαμβάνεται η ίδια έκφραση. Όμως, τα άρθρα αυτά δεν έχουν άμεση εν προκειμένω σχέση. Το άρθρο 20 απευθύνεται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου λαμβάνει χώρα η αρχική διαδικασία εντός του κράτους εκδόσεως της αποφάσεως, ενώ το άρθρο 46, περίπτωση 2, έχει σχέση με την υποχρέωση του διαδίκου που ζητεί αναγνώριση ή εκτέλεση μιας ερήμην εκδοθείσας αποφάσεως να προσκομίσει τα έγγραφα που αποδεικνύουν ότι έχει γίνει η επίδοση του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης. Καθώς φαίνεται, η ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαδικασία ουδόλως αφορά το ζήτημα αν η Campese έχει προσκομίσει τέτοια αποδεικτικά έγγραφα. Κατόπιν τούτου, πρόκειται να επικεντρώσω την προσοχή μου στην ερμηνεία του άρθρου 27, περίπτωση 2.

Νομική ανάλυση

7. Η γνώμη μου είναι ότι επίδοση του «εισαγωγικού εγγράφου της δίκης» του

άρθρου 27, περίπτωση 2, σημαίνει επίδοση τόσο του decreto ingiuntivo όσο και της σχετικής αιτήσεως, όπως ορίζεται από το άρθρο 643 του ΚΠΔ. Ουσιώδης μέριμνα του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως είναι η διασφάλιση της κατάλληλης προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας. Το Δικαστήριο, με την απόφασή του Denilauler [4], έχει αποφανθεί ότι:

«Το σύνολο των διατάξεων της Συμβάσεων, τόσο αυτών του τίτλου ΙΙ περί διεθνούς δικαιοδοσίας, όσο και αυτών του τίτλου ΙΙΙ περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, εκφράζουν την πρόθεση να ληφθεί μέριμνα ώστε, στο πλαίσιο των σκοπών της Συμβάσεως, οι διαδικασίες που οδηγούν σε έκδοση δικαστικών αποφάσεων να εκτυλίσσονται χωρίς προσβολή του δικαιώματος αμύνης. Λόγω των εγγυήσεων που παρέχονται στον εναγόμενο κατά τη διαδικασία εκδόσεως της αρχικής αποφάσεως η Σύμβαση στο τίτλο ΙΙΙ, δεν δείχνεται αυστηρή όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση.»

Έτσι, αυτό που έχει σημασία είναι το εάν ο εναγόμενος είχε ή όχι τη δυνατότητα να αμυνθεί [5]. Πράγματι, το Δικαστήριο συνέχισε:

«Υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων αυτών φαίνεται καθαρά ότι η Σύμβαση αφορά κυρίως τις δικαστικές αποφάσεις οι οποίες, πριν ζητηθεί η αναγνώριση και η εκτέλεσή τους σε κράτος άλλο από το κράτος προελεύσεως, απετέλεσαν, *ή μπορούσαν να αποτελέσουν* σ' αυτό το κράτος προελεύσεως, κατά διαφόρους τρόπους, αντικείμενο διαδικασίας κατ' αντιμωλίαν» (η υπογράμμιση είναι δική μου) [6].

8. Από την εξέταση των διατάξεων του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας σαφώς προκύπτει ότι το decreto ingiuntivo μπορούσε πράγματι να αποτελέσει «αντικείμενο διαδικασίας κατ' αντιμωλίαν». Η Hengst μπορούσε να ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής ενώπιον του Tribunale di Trani βάσει του άρθρου 645 του ΚΠΔ. Αν η Hengst είχε ενεργήσει έτσι, η διαδικασία θα είχε καταστεί, σύμφωνα με τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 645, μια συνήθης κατ' αντιμωλίαν διαδικασία.

9. Εκτός από το ότι επιτρέπεται στον εναγόμενο να ασκήσει ανακοπή κατά ενός decreto ingiuntivo εντός προθεσμίας (συνήθως) 20 ημερών, η ιταλική νομοθεσία περιλαμβάνει και άλλες διαδικαστικές δικλείδες ασφαλείας προκειμένου να προστατεύσει τα δικαιώματα άμυνας. Όπως έχω αναφέρει ανωτέρω, το άρθρο 650 του ΚΠΔ ορίζει ότι ο εναγόμενος μπορεί, υπό ορισμένες περι-

4 — Απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, υπόθεση 125/79, Συλλογή τόμος 1980/ΙΙ, σ. 149, ειδικότερα σ. 155, σκέψη 13.

5 — Βλ. επίσης την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1992, υπόθεση C-123/91, Minalmet, Συλλογή 1992, σ. I-5661, ειδικότερα I-5679, σκέψη 18.

6 — Βλ. υποσημείωση 3.

στάσεις, να ασκήσει ανακοπή κατά μιας διαταγής ακόμα και εκπροθέσμως. Το άρθρο 647 του ΚΠΔ υποχρεώνει το αρμόδιο δικαστήριο να διατάξει την εκ νέου επίδοση του decreto ingiuntivo και της σχετικής αιτήσεως εάν γνωρίζει ή έχει λόγους να πιστεύει ότι ο εναγόμενος δεν είχε λάβει γνώση αυτού.

10. Στην υπόθεση Klomps [7] το Δικαστήριο έπρεπε να προσδιορίσει αν ένα παρόμοιο είδος διαταγής πληρωμής («Zahlungsbefehl» [8]) που προβλεπόταν από τη γερμανική νομοθεσία αποτελούσε «εισαγωγικό έγγραφο της δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως. Από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Reischl [9] σαφώς προκύπτει ότι η επίμαχη στην υπόθεση εκείνη διαδικασία ήταν παρόμοια προς την προβλεπόμενη από τον ιταλικό κώδικα πολιτικής δικονομίας. Βάσει της γερμανικής διαδικασίας, ο δανειστής μπορούσε να υποβάλει μια ex parte αίτηση ενώπιον ενός δικαστή ο οποίος, ύστερα από μία prima facie εξέταση της σχετικής αξιώσεως, εξέδιδε διαταγή πληρωμής. Κατόπιν η διαταγή επεδίδετο στον οφειλέτη ο οποίος είχε στη διάθεσή του τρεις ημέρες προκειμένου να ασκήσει κατ' αυτής ανακοπή. Στη συνέχεια, η προθεσμία αυτή έγινε δεκατέσσερις ημέρες. Αν προβάλλονταν κατά της διαταγής αντιρρήσεις, η σχετική διαδικασία καθίστατο μια συνήθης κατ' αντιμωλία διαδικασία. Ωστόσο, εφόσον δεν προβάλλονταν αντιρρήσεις, ο δανειστής μπορούσε να υποβάλει αίτηση για την έκδοση εκτελεστικής διαταγής. Και κατ' αυτής της εκτελεστικής διαταγής μπορούσαν να προβληθούν αντιρρήσεις.

7 — Απόφαση της 16ης Ιουνίου 1981, υπόθεση 166/80, Συλλογή 1981, σ. 1593.

8 — Τώρα γνωστή ως «Mahnbescheid».

9 — Συλλογή 1981, σ. 1593, 1615 και 1616.

11. Στην υπόθεση Klomps το Δικαστήριο δεν δυσκολεύθηκε να ερμηνεύσει «το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης» του άρθρου 27, περίπτωση 2, ως καλύπτον και τη διαταγή πληρωμής («Zahlungsbefehl») της γερμανικής νομοθεσίας. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

«Κατά συνέπεια, μια πράξη όπως η διαταγή πληρωμής (Zahlungsbefehl) του γερμανικού δικαίου, της οποίας η κοινοποίηση στον καθού επιτρέπει στον αιτούντα, στην περίπτωση που δεν προεβλήθησαν αντιρρήσεις, να επιτύχει την έκδοση εκτελεστής αποφάσεως βάσει της Συμβάσεως, πρέπει να κοινοποιηθεί προσηκόντως και εμπροθέσμως, ώστε να παρασχεθεί στον εναγόμενο η δυνατότητα υπερασπίσεως και κατά συνέπεια, μια τέτοια είδους πράξη πρέπει να θεωρηθεί ότι υπάγεται στην έννοια του "εισαγωγικού της δίκης εγγράφου" του άρθρου 27, περίπτωση 2.»

12. Ένα άλλο πρόβλημα που τίθεται με την υπό κρίση αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι το ζήτημα αν το decreto ingiuntivo, από μόνο του ή μαζί με την σχετική αίτηση, αποτελεί το «εισαγωγικό έγγραφο της δίκης». Δοθέντος ότι το άρθρο 643 του ΚΠΔ επιβάλλει την επίδοση στον εναγόμενο τόσο του decreto ingiuntivo όσο και της αιτήσεως, είμαι της γνώμης ότι το σύνολο των εν λόγω εγγράφων είναι αυτό που αποτελεί «το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2. Πράγματι, όπως ορίζεται στο τρίτο εδάφιο του άρθρου 643 του ΚΠΔ, η επίδοση και των δύο αυτών εγγράφων σηματοδοτεί την έναρξη της περιόδου κατά την οποία μπορεί να ασκηθεί ανακοπή κατά της διαταγής. Στις παρατηρήσεις της, η Ιταλική Κυβέρνηση επεσήμανε ότι το εκδόσαν τη σχετική διαταγή δικαστήριο οφείλει να

ελέγξει, πριν κηρύξει το decreto ingiuntivo εκτελεστό, εάν η επίδοση ήταν νομότυπη. Εάν ελλείπει κάποιο από τα δύο αυτά έγγραφα, το Δικαστήριο οφείλει να διατάξει, σύμφωνα με το άρθρο 647 του ΚΠΔ, εκ νέου επίδοση.

13. Πριν καταλήξω στα συμπεράσματά μου, ας μου επιτραπεί να θίξω ένα ζήτημα που τέθηκε από την Επιτροπή, και τούτο μολονότι θεωρώ ότι αυτό δεν επηρεάζει την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα. Η Επιτροπή έθιξε το ζήτημα εάν το εκδοθέν στην υπό κρίση υπόθεση decreto ingiuntivo εμπίπτει στην έννοια της εκφράσεως που χρησιμοποιείται στο άρθρο 27, περίπτωση 2, και τούτο για τον λόγο ότι το decreto αυτό επιδόθηκε σε εναγόμενο κατοικούντα εκτός της Ιταλίας. Το άρθρο 633 του ΚΠΔ ορίζει ότι τα ιταλικά δικαστήρια δεν μπορούν να εκδώσουν διαταγή εάν αυτή πρόκειται να επιδοθεί εκτός Ιταλίας. Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι μόνο το decreto ingiuntivo που έχει επιδοθεί σε εναγόμενο κατοικούντα στην Ιταλία αποτελεί, μαζί με τη σχετική αίτηση, «το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2.

14. Δεν είμαι σύμφωνος με την ανωτέρω άποψη. Στο άρθρο 27, περίπτωση 2, σημασία έχει το γεγονός ότι το σχετικό έγγραφο ή άλλο ισοδύναμό του επιδόθηκε δεόντως στον εναγόμενο αρκετά έγκαιρα ώστε να προετοιμάσει αυτός την άμυνά του. Με τη διάταξη αυτή επιδιώκεται να διασφαλιστεί ότι οι ερήμην αποφάσεις που εκδίδονται υπό περιστάσεις όπου ο εναγόμενος δεν είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί δεν καλύπτονται από τους απλοποιημένους κανόνες περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως που περιλαμβάνονται στον τίτλο ΙΙΙ της Συμβάσεως. Το εάν το ιταλικό δικαστήριο ορθώς ή εσφαλμένως εξέδωσε τη διαταγή στην υπό κρίση υπόθεση αποτελεί διαφορετικό ζήτημα.

15. Η προταθείσα από την Επιτροπή απάντηση θα είχε ως αποτέλεσμα να επιτραπεί στο ολλανδικό δικαστήριο να αρνηθεί να εκτελέσει (ή να αναγνωρίσει) την ιταλική διαταγή λόγω πιθανού σφάλματος αντικειμένου προς την ιταλική νομοθεσία. Τούτο θα είχε ως συνέπεια να εξετάσει το ολλανδικό δικαστήριο το ζήτημα εάν το ιταλικό δικαστήριο τήρησε, εκδίδοντας τη διαταγή, την ιταλική νομοθεσία. Το άρθρο 29 της Συμβάσεως απαγορεύει στα δικαστήρια του κράτους εντός του οποίου ζητείται η εκτέλεση να προβαίνουν σε τέτοια εξέταση.

16. Γεγονός είναι ότι με την απόφασή του Pendy Plastic [10] το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι αρμόδιοι για να κρίνουν εάν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης επιδόθηκε νομοτύπως είναι τόσο ο δικαστής του κράτους προελεύσεως όσο και ο δικαστής του κράτους εκτελέσεως. Όμως, η εξέταση στην οποία μπορεί να προβαίνει ο τελευταίος δικαστής πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να περιορίζεται στο αν η επίδοση έγινε προσηκόντως ώστε να μπορέσει ο εναγόμενος να οργανώσει την άμυνά του. Η ερμηνεία αυτή συνάδει με τον θεμελιώδη σκοπό του άρθρου 27, περίπτωση 2, συγκεκριμένα τη διασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας [11].

10 — Απόφαση της 15ης Ιουλίου 1982, υπόθεση 228/81, Συλλογή 1982, σ. 2723, ειδικότερα σ. 2736, σκέψη 13.

11 — Απόφαση της 3ης Ιουλίου 1990, υπόθεση 305/88, Lancray, Συλλογή 1990, σ. I-2725, ειδικότερα σ. I-2750, σκέψη 28.

Συμπέρασμα

17. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, η γνώμη μου είναι ότι στο υποβληθέν από το Arrondissementsrechtbank te Zwolle προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

«Το άρθρο 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η έκφραση "το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης" καλύπτει οποιοδήποτε έγγραφο, όπως η διαταγή η γνωστή ως decreto ingiuntivo της ιταλικής νομοθεσίας μαζί με την αίτηση με την οποία κινείται η διαδικασία για την έκδοσή της, η επίδοση της οποίας επιτρέπει στον ενάγοντα να επιτύχει, βάσει της νομοθεσίας του κράτους του εκδόσαντος την απόφαση δικαστηρίου, την έκδοση, σε περίπτωση που ο εναγόμενος δεν έχει ασκήσει το ενδεδειγμένο ένδικο μέσο, αποφάσεως η οποία είναι δυνατό να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί βάσει των διατάξεων της Συμβάσεως.»